

יחסים מיתיים

שולמית ספיר-נבו, "אורות
חניה" ספרית מעריב, 1986, 55
עמ'

חסייה של המשוררת עם עולמה הפיוטי
מבוטאים במוטיבים ובסמלים בעיקר קיי-
בוציים, דרכם מרברת היא על איכויותיה,
מאוויה, אכזבותיה, בין אם בהדגישה את צי-
דו האפל והמכושף של עולם זה או את צידו
המואר הענייני. סמלים אלה הם מעולם החי
במוטיב האיילה התמה החומקנית ("איילה"
עמ' 4; "בצבע יער", עמ' 10; "בעוד מועד",
עמ' 11), או שאלו דמויות תנ"כיות ("אבש-
לום" עמ' 12; "משה" עמ' 14, "יוסף" עמ'
16).

כז משמשים סמלים פולקלוריסטיים כמו
"הידעוני" (עמ' 37) או "הצועני" (עמ' 44).
כדי לצאת ממסך הכישוף של השירה, דרך
מוטיבים קולקטיביים אלה, מתארת היא
בשירה מציאויות לא־פיוטיות, כמו בכוונה
מודגשת, אך גם בהם מופיעים מוטיבים כמו
יין, מנגינות, ירח זכו', במגמה למנות להבנה
הקיבוצית שלהם. אופי זה של כתיבה, יתכן
שהוא מגובש, אך עדיין מפגיש הוא את הקור-
רא עם צילם של דברים.